

LEDČICKÉ NOVINY

X. ročník, prosinec 2009

Vážení a milí spoluobčané,

pomalu se blíží konec letošního roku a my, jako každý jiný, bilancujeme. Také Ledčice nejsou izolovaným světem, a tak i k nám dosáhla negativa celosvětové krize. Je u nás více nezaměstnaných a na mnohé, co bychom potřebovali, nezbývá. Přesto se nám ledacos povedlo. Připomeňme si, že jsme dokončili nejdražší stavbu v historii naší vesnice – kanalizaci. Otevřeli jsme novou naučnou stezku, vysázeli jsme stovky stromů a keřů, začali s opravami a výstavbou komunikací ve východní části obce, byl restaurován historický smuteční kočár darovaný Ledčicím spolkem Říp. Pokračuje zasíťování obecních stavebních pozemků. Úspěšně pokračuje obnova státem chráněné kulturní památky – čp. 15 na návsi. Pokračujeme v nejrůznějších kulturních a společenských aktivitách, které mají vesměs kladnou odezvu. Vznikla nová hasičská jednotka, již bych ráda osobně poděkovala za volný čas, který věnuje provozuschopnosti hasičské techniky. Mám radost také z toho, že naše místní škola se postupně dostává z problémů, které měla v minulosti a díky dnešnímu kvalitnímu vedení se začleňuje také do společenského a kulturního života obce. Kumštovní klub nám dělá radost svými výsledky...

Práce, jak je vidět, se udělalo hodně. Ale my všichni víme, že práce také nikdy nekončí. Je toho ještě hodně, co bychom chtěli jako Vaši zastupitelé pro naši vesnici a její občany udělat. Nepůjde to však bez vašeho přičinění. Čím více nás na práci bude, tím větší, lepší a kvalitnější bude výsledek.

Chtěla bych Vám všem popřát krásné a ničím nerušené sváteční dny, hodně zdraví, klidu a osobního štěstí. Do příštího roku, který rozhodně nebude lehký, Vám pak přeji především výdrž a odhodlání důstojně přežít.

Srdečně

Jiřina Michovská

Ohlasy

Pan Jaroslav Marsa, kronikář a editor Spomyšelských aktualit, v listopadovém čísle pochválil naše Ledčické novinky. Od člověka jeho kalibru a novinářských zkušeností slova uznání nesmírně těší. Děkujeme.

Záříjové vydání Ledčických novinek opět, jak tomu u tohoto periodika bývá zvykem, přineslo poutavé a zajímavé čtení všem, kdo ho dostali do rukou, udělali si chvíli času na jeho prolistování a dokázali si vybrat a vstřebat témata, která jsou jim nejbližší. Text v Novinkách je doplněn množstvím výstižných fotografií, které vyniknou m.j. také proto, že šest stran z celkových čtyřiaadvaceti je vytisknuto barevně. Každého Spomyšláka jistě upoutá ta část úvodního sdělení starostky Ledčic paní Jiřiny Michovské, která se týká laxního přístupu mnoha obyvatel tamní obce k odkanalizování domů. Ačkoliv byly v obci ukončeny obě etapy kanalizace, odkanalizována byla dosud necelá polovina staveb! Na jednotlivých stránkách Novinek m.j. ohlasy na otevření naučné stezky, povídání s návštěvníky z Austrálie, povídání o staviteli ledčické školy, zprávičku o restaurování pohřebního kočáru, o řádění tornáda v obci, fotogalerii dokumentující obecní události, nechybí ani střípky z kultury a pohled do historie. Po dočtení nezbývá nic jiného, než poblahopřát obci Ledčice a s obdivem k její práci také autorce většiny textů paní Ivaně Plickové k vysoké úrovni Novinek.

Volala paní Svobodová-Kušíčková

Minulý týden nám zavolala dcera pana učitele Kušíčky, na kterého jsme zavzpomínali v záříjových Ledčických novinkách. Byla ráda, že její tatínek u nás není zapomenut a velmi jí potěšily podrobnosti z jeho života, z nichž některé ani netušila. Říkala, že z Ledčic po smrti maminky a bratra odcházela jako hodně malé děvčátko, takže mnohé jí uniklo. Popřála nám všem hodně zdraví a naší krásné vesnici klid a pohodu. Takové ohlasy vždycky potěší. Díky, paní Svobodová.

Budoucí paní Svobodová – Kušíčková s bratry(30.léta)

Dopis ze Sluštic

Počátkem listopadu tohoto roku přišla na obecní úřad v Ledčicích obálka, v níž byl dole přetištěný dopis a přiložená fotografie od paní Černé ze Sluštic. Podařilo se nám zjistit, že tou paní, se kterou u nás mluvila, byla Jaroslava Bubeníčková. Děkujeme za milý ohlas, rodokmen rodiny Švehlů i příjemnou vzpomínku na Ledčice.

8. 11.
Slušnice

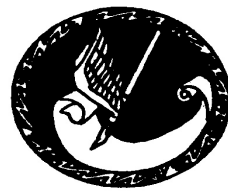
Místní úřad - Ledčice.

Dne 28.10 jsem s manželem navštívila
Říp a též Vaši vesnici - Ledčice.
Nasla jsem domek, kde potomci rodu
Šrehlový bydlí a katolický hřbitov.
Jsem rozená Brejšková, moje maminka
byla nejmladší z dětí rodu Šrehlový
- Miloslava Šrehlová za svobodna
narodena 26.10.1913 v Ledčicích.
Potkala jsem tam paní, která rodinu
Šrehlovu pamatovala, bohužel neznám
její jméno. Vím, že tam dnes u Vás
žije jeden z potomků Jaroslava Šrehly
(syna též Jarosl. Šrehly) - byl to můj
bratranec. Zasílám Vám "Strom života"
rodu Šrehlový, prosím, můžete-li
dejte jeden opis potomkovi rodu
Šrehlů. S pozdravem
Cenař Joz.

Pozdrav z Lečic p. Řípem.

Dvůr čp. 42 před 1. světovou válkou (nebo ve 20. letech minulého století)

Není na světě ten, aby se zavděčil všem

Dlouhé roky si naši předkové, ale i současníci, přáli ve vesnici pořádné cesty. Dlouhé roky se povrch v jednotlivých ulicích záplatoval, jak se dalo. Když zapršelo, byly plné bláta, za sucha se tu prášilo k nedýchání. Obzvláště „slepé“ uličky na Ladech a Vinohradech snad nikdy nebyly odpovědně upravovány. Málokdo zde udržoval pořádek, skladovalo se tu a hromadilo kdeco. Teď obec dosáhla na dotace, které by nikdy ze svého rozpočtu nedala dohromady. Peníze ale musí být využity podle přísných a přesně dodržovaných regulí. I projektant je odpovědný jak ekonomicky bude stavba navržena, což má také vliv na posuzování podané žádosti o dotace. Nelze tedy mimo projekt stavět cokoliv „navíc“, nebo místo dané šířky vozovky, dělat „dálnice“. Každému se také musí měřit stejným metrem. Hádky, nadávky ani pomluvy nic nespraví.

Potvrzuje se pravda, že zavděčit se všem, je prakticky nemožné. Obyvatelé dlouho volali po zlepšení místních komunikací. A když tedy konečně dochází k řešení, najdou se tací, kteří vidí hlavně negativa. Jedni si opravené cesty nemohou vynachválit, druzí jsou nespokojeni. A teď – babo, rad'. Co s tím?

Jak na Nový rok, tak po celý rok

1. leden jako začátek nového roku byl stanoven po několika reformách kalendáře až v 17. století. A protože každý začátek by měl být alespoň trochu obtížný, stalo se už tradicí, že právě na počátku nastávajícího roku, každého 1. ledna, i kdyby trakaře padaly a měl nastat konec světa, vyrážejí ledčičtí nadšenci na mýtický Říp.

Sraz je na Rafandě v 9 hodin ráno. V duchu hesla „Jak na Nový rok...“ vyrážejí provětrat si hlavu a shodit nadbytečná kila, neboť výstup je docela slušným sportovním výkonem. Odměnou pak jim bývá krásný výhled do kraje, sklenka svařáku a tóny trubky, kterou zde každoročně rozezpívá vlastenecký muzikant.

Vyrazit na Říp v zimním čase je jiné, klidnější a duchovnější než kdykoliv jindy.

Lidi to odedávna táhne na kopce, vrchy a hory. Proč právě nevysoký „brdek“ nezaměnitelného tvaru přitahuje nejvíce? Že by důvod byl v jeho

čediči, nebo ve slavné minulosti? Senzibilové nabízejí vysvětlení: je tu prý velmi silná zóna kladné energie! Hezké. Kdo chce, ať věří, kdo chce, ať nevěří. Ale uznejte, není to krásný a lákavý cíl pro novoroční procházku?

Pohled do historie

O starém obrázku

Při předvánočním úklidu mi přišla do ruky malá nenápadná kresba z roku 1859 zachycující Pražskou bránu v Mělníku. Autorem tohoto obrázku je tehdy sedmnáctiletý syn Boženy Němcové, Jaroslav. Matka mu vymohla u Archeologického sboru stipendium na kreslířskou cestu po Čechách. Pro „Památky archeologické“ kreslil hrady, kostely a jiná historická místa. Za výkresy pak dostával honorář. Za tento například šest zlatých („to bude na boty na cestu“).

Věřím, že nejsem sama, koho zaujal košatý životní příběh spisovatelčina benjamínka. Jaroslav Pavel Němec se narodil jako čtvrté dítě manželů Němcových 2.10.1842 v Praze, ve dvoře domu na Poříčí čp. 1050. Značně chudé a nezdravé prostředí nepřidalo na zdraví dvaadvacetileté matce, vyčerpané častými porody. „Paní Božena“ churavěla už dříve, ale tento poslední porod jí přinesl nové dlouhodobé utrpení, snad i počátek osudové choroby a brzkou smrt v necelých 42 letech.

Protože život této úchvatné ženy je všeobecně znám, vraťme se k jejímu nejmladšímu synovi. Spolu se svými rodiči, nebo jen s matkou a sourozenci, se velmi často stěhoval z místa na místo. Již jako malé dítě, spolu s bratry a sestrou, býval svědkem rodičovských hádek, rok od roku vyhrcořenějších, takže docházelo i na hrubé nadávky a bití. Stupňující se domácí násilí, které děti zažívaly, je nutilo, aby matku před prchlivým otcem bránily. Když zemřel nejstarší bratr Hynek (1853) a další bratr Karel byl na studiích, stal se Jaroslav zoufalé spisovatelce největší oporou. Ta plna strachu svého nejmladšího obětavě ošetřovala, když onemocněl tyfem a jeho podvyživené tělo bojovalo o život.

Božena Němcová vřdycky věřila v Jaroslavovo nesporné výtvarné nadání. A tak jej přes manželův zákaz vypravila v dubnu 1860 na malířskou akademii do Mnichova, kam mu

Jaroslav Němec

psala láskyplné dopisy, v nichž jej oslovovala Jaroušku nebo Drahotíne. Pro naprostý nedostatek peněz, bídu a hlad, se ale Jaroslav byl nucen už počátkem února 1861 vrátit do Prahy. Tehdy otec ztropil jemu i matce zlou scénu.

Aby rodině pomohl, začal pracovat jako retušér u věhlasné fotografické firmy Wintrových na Příkopech. Po smrti milované matky (1862), jejíž odchod velmi těžce nesl, se vydal do Oděsy, kde se stal učitelem kreslení. Později působil na gymnáziu ve Volyňsku. Stal se dokonce ředitelem reálky v Rosně. Čas urovnal také jeho nepřátelský vztah s otcem Josefem, který jej nadto v Rusku i navštívil.

Jaroslavovým koníčkem bylo ovocnářství, jemuž se ostatně profesionálně věnoval bratr Karel. Díky pomologii se dostali na nějaký čas až do Ameriky.

V osobním životě byl Jaroslav nepříliš šťastný. Nikdy se neoženil. Vlastní děti neměl, avšak adoptoval nemanželského syna svého staršího bratra Karla, Jaroslava Václava. Zemřel 30.11.1898 v Praze. Bylo mu pouhých 56 let. Zanechal však po sobě mimořádně krásné kresby a akvarely, z nichž některé zachytily i půvaby Mělnicka – kraje, který je nám krásným domovem.

Jaroslav, Karel, B.N., Hynek a Dora

Kulturní střípky

Přijďte na „Rybovku“

19. prosince od 15.00 hodin se v ledčickém kostele rozezní hudební nástroje a zazní sborový zpěv. Ledčický příležitostný sbor, stejně jako loni, přednese populární Českou mši vánoční Jakuba Jana Ryby. Letos bude hrát a zpívat plná padesátka lidí! Posluchači budou mít možnost vyslechnout klasickou skladbu „Slaviček“ v podání dnes už skoro naší ledčické spoluobčanky, mladé sopranistky Báry Novotné. Na závěr je přichystáno překvapení. Takže přijďte potěšit svá srdce.

Pro zajímavost něco o „Rybovce“. Ta zazněla poprvé na Štědrý den roku 1796 v kostele Povýšení svatého Kříže ve Starém Rožmitálu a hraje se dodnes. Partitura ale existuje pouze v opisu, originál se ztratil. Tamější kantor a regenschori Jakub Jan Ryba (1765-1815) mši založil na lidových prvcích, když známý biblický motiv dovedně a přitom nenásilně přenesl do venkovského prostředí. Mohli si ji zahrát a zazpívat i méně zdatní interpreti (dnes to tedy zvládnou i ledčičtí).

Přesto se traduje, že když Ryba svou vánoční skladbu poprvé zkoušel s muzikanty, odmítali ji. Nedá se prý zahrát. Na některé pasáže nestačí ani deset prstů. „*Které místo máte na mysli?*“, zeptal se Jakub Jan a kousek si přebral. Opravdu, jeden prst chyběl. Pak to ale zkusil znovu a tón, který předtím scházel, zahrál NOSEM. Od té doby se říká „Rybův jedenáctý prst“ a každý ví, že jde o jeho vtipný nos.

Schválně jestli ono zapeklité místo Rybovky 19. prosince poznáte...

Všichni kdo máte chuť, jste srdečně zváni také na pražskou Kampu, kde **23.12. od 15 hodin** budou ledčičtí, společně se stovkami dalších, zpívat Českou mši vánoční. Mohu dosvědčit, že tak krásná atmosféra a lidská sounáležitost se v životě zažívá jen málokdy.

Poslední setkání nás všech v tomto neklidném roce se uskuteční na **Štědrý den od 19 hodin** v místním kostele svatého Václava, kde už tradičně děti a dospělí přednesou české lidové koledy. Přijďte strávit hezké chvíle všichni pospolu. Jste očekávání a vítání.

Půjdem spolu do Betléma

V sobotu 5. prosince se část ledčické návsi, díky zastřešeným jesličkám, rozsvíceným svíčkám, Svaté rodině, Ježíškovi v pleníčkách, třem králům, andělům, daráčkům a zlaté hvězdě, změnila v biblický Betlém. Děti ze základní školy připravily se svými učitelkami skutečně krásné, důstojné a dojemné představení. Patří jim za to velký dík. Všichni přítomní si nejprve poslechli hru na flétničky, zatleskali do rytmu mažoreták v červených čapkách a se svítícími tyčkami v rukách a zaposlouchali se do profesionálně odvedenému vystoupení Podřipského žesťového kvintetu. Poté ztichlá náves byla svědkem zrození Spasitele.

Jsem velmi ráda, že toho večera bylo uprostřed Ledčic tak plno a vlídno. Těší mě, že ti, kdo nechtěli krnět doma, přišli. Přišli, aby byli pospolu, popovídali si, potřásli si rukama, popili dobrého svařáčku a ochutnali pravé domácí vánoční cukroví. Krize nekrize, byli tady. A to je moc dobře. Věřte mi.

Ledčické adventní koncerty

Adventní koncerty jsou v plném proudu. Ráda bych připomněla ten z první adventní neděle, který, jak jinak, už tradičně probíhal se vkusně vyzdobeném ledčickém kostele svatého Václava. Jeho mohutná klenba tvořila fantastickou zvukovou i vizuální kulisu a umocnila perfektní výkony všech tří protagonistů – sopranistky Barbory Novotné, varhanistky Radky Zdvihalové a houslisty Petra Zdvihala. Jejich umění – živé, upřímné a opravdové – rozežrálo chladem ztuhlé posluchače tak, že je často odměňovali zaslouženým potleskem.

Samotný koncert byl nápaditě vystavěným pásmem virtuózně zvládnutých sólových partů houslových a varhanních a sopránových árií za doprovodu obou nástrojů.

Mladá talentovaná interpretka, Barbora Novotná, zaujala svým sytým sopránem ve všech čtyřech zpívaných skladbách, jichž se zhostila na výbornou. Avšak jakýmsi jejím pomyslným „zlatým hřebem“ byl suverénní výkon v árii „Erbarme dich“ z Matoušových pašijí J.S.Bacha.

Za varhany usedla zkušená a jako vždy vynikající Radka Zdvihalová, jejíž skvělé provedení především Brixioho Pastorely C dur a Böellmamovy modlitby z Gotické suity bylo odměněno spontánním potleskem. Technicky a zvukově oslňující houslové pasáže v podání Petra Zdvihala všem přítomným doslova braly dech. Hudební nástroj v jeho rukách skutečně zpíval a dokázal mnohé přítomné opravdově dojmout.

Příjemným a milým překvapením koncertu byla nečekaně velká účast návštěvníků, kteří tento večer odložili bačkory a vypnuli televizi. Toto pestré publikum, složené ze všech věkových kategorií, si rozhodně přišlo na své. Historické prostředí a profesionalita účinkujících na ně zapůsobily tak, že spokojeně odcházelo obohaceno o nevšední umělecký zážitek.

Při vzpomínce na tyto vydařené chvíle se v duchu ptám, proč jsou dnes v kulturních zařízeních a médiích zatlačováni někde na okraj mladí lidé, jako Bára či Radka s Petrem, jejichž schopnosti, prožitky a virtuózní výkony nám všem mohou do dnešní komerční, jalové a povrchní doby přinést ryzost a čistotu? Odpověď je asi v nedohlednu. Přesto, díky právě tomuto koncertu u nás v Ledčicích, doufám a věřím, že to s naší kulturností přece jen ještě není tak zlé. Proto bych i tyto řádky chtěla využít jako pozvánku a „lákadlo“ na **19. prosince. Od 15 hodin** (opět v kostele svatého Václava) bude Ledčickým příležitostným sborem provedena **Česká mše vánoční J.J.Ryby**, která při své loňské „premiéře“ měla nevídaný úspěch. Jako bonus pro všechny posluchače je připraveno malé hudební překvapení. Otevřete svá srdce a domovy a přijďte „pobejt“.

Ledčický advent

Adventní doba už se pomalu chýlí ke svému vyvrcholení, Štědrému dni. Pro věřící je to čas rozjímání, očekávání a klidu. Pro nás ostatní pak symbolizuje staré zvyky a obyčeje, kterými si naši předkové zpříjemňovali a krátili nejtemnější část roku. Už od 11. století se advent ustálil na čtyřech nedělích před Štědrým dnem. Každá z nich měla své lidové označení: železná, bronzová, stříbrná a zlatá. Letos ta zlatá, díky pohyblivosti vánoc, vychází na 20. prosince.

Protože se z adventu čím dál tím více stává nevázaná komerční „šou“ a my s rozpaky přemýšlíme, kam se poděla pokora, klid a radost, chystáme na tuto dobu pro všechny zájemce už několik let za sebou jakési vybočení a uvolnění z každodenních starostí a stresu.

A tak se scházely skupinky místních, aby se tu zabavily malbou na hedvábí, nebo tvorbou ze slaneého pečiva, tu připravily obsáhlou vánoční výstavu, nebo se pro změnu na dva večery proměnily v cukrářky. Ve školní kuchyni se totiž peklo tradiční vánoční cukroví – perníčky, vanilkové rohlíčky, linecké koláčky...

„Děvčata“ – Marta Hančlová, Hana Mládková, Andrea Derynková, Jana Jansová, Hana Rousová, Jiřina a Katka Michovských, Eva Veverková, Olga Srbová... napekly a nazdobily těch vánočních sladkostí několik plných krabic. Už je ochutnali všichni, kdo se zúčastnili slavnosti na návsi 5. prosince, ale i ti, kteří přišli na výstavu „na faře“ i návštěvníci Senior klubu. Něco málo zbylo na 19. prosince pro posluchače a protagonisty „Rybovky“.

Na našem „obecním“ i těch rodinných adventních věncích jsme již postupně zapálili příslušný počet svíček. Ty symbolizují nárůst světla a přemožení temnoty. Zelené větve znamenají život uprostřed odpočívající přírody. Kruh pak je symbolem nekonečna, věčnosti a cesty Slunce. Tradičními barvami adventních věnců jsou zelená a červená, jako barvy života a lásky. Své domovy si jimi zdobí i ti nevěřící. Zajímavé je, že také věnce, jako téměř všechno, podléhají módě. Mohli jsme si toho všimnout při další „tvůrčí dílně“ Kumštovního klubu ten-

tokrát pod „taktovkou“ zručné a šikovné Ivy Tomáškové. Zájemci se učili vázat a zdobit adventní věnce. Pod jejich rukama vznikla hotová umělecká díla!

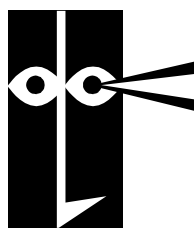
To všechno byla ale „pouze“ přípravná fáze ledčického adventu. Ten „pravý“ začal koncertem, o němž se zmiňuji na jiném místě dnešních Novinek.

Z vánoční výstavy

Ledčický Kumštovní klub spolu s místními školčátky a školáky připravil hojně navštěvovanou výstavu na vánoční téma. Jsou zde k vidění desítky předmětů, které vyrobily malé i velké šikovné ruce – keramické betlémy, figurky, objekty, obrázky, paličkování, háčkování, dřevořezba, drátkování, malba na hedvábí, výrobky z kartonů, perníky, korálky a další. Fotografie napoví. Všem, kdo pomohli a tvořili, patří obdiv a velký dík. Výstavu máte možnost ještě navštívit a příjemně se naladit 19. a 20.12. od 14 do 17 hodin. Jste srdečně zváni.

Víte, že ...

- Ledčice získaly dotace na výstavbu dětského hřiště na návsi v celkovém objemu 1 712 240 Kč. Peníze jdou z Regionálního operačního programu financovaného Evropskou unií. Dotace byla získána také díky velmi kvalitně zpracované žádosti, kterou hodnotitelská komise „oznámkovala“ 72,27 body. Ledčice se tak ocitly na 2. místě hned za městem Berounem.
- Ledčice díky hodnocení komise „Vesnice roku“ získaly dotaci 35 tisíc Kč na místní knihovnu. Díky tomu byly pořízeny tolik potřebné police na knihy, které už nebylo kam uložit.
- v celostátní soutěži „Kniha mého srdce“, kam jsme poslali hlasy i od ledčických čtenářů (nejvíce typovaná kniha byla „Babička“ Boženy Němcové), zvítězil 67 let starý neokázalý humoristický román Zdeňka Jirotky „Saturnin“. Hned za ním se umístila „Babička“.
- v naší obci 8.4. 2008 byla znovuzaložena Jednotka sboru dobrovolných hasičů. 6. dubna 2009 převzal velitel jednotky Ladislav Mládek od Ministerstva vnitra, generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru ČR boty, blůzy, kalhoty aj. v ceně 44 250 Kč. V říjnu 2009 byl zakoupen od hasičského sboru v Horních Beřkovicích automobil Liaz 706 (cisterna) za 39 700 Kč. Ledčická jednotka (JSDH) byla zařazena do kategorie JPO5; evidenční číslo jednotky je 216 119. Zakládajícími členy jsou: Ladislav Mládek, Michal Drábek, Luboš Král, Ladislav Michovský, Josef Petrák a Jan Kaclický, kteří se svých „funkcí“ ujali s velkým nadšením a fandovstvím. Zvláštní dík si v tomto směru zaslouží pan Mládek, který už „liazce“ věnoval hodně času a umu. Hasičská zbrojnice vznikne v průjezdu mezi sběrným dvorem a přilehlou stodolou. V patře pak bude potřebné zázemí.
- vy, kteří máte doma starý kávový nebo jídelní servis či sošku na spodní straně se značkou dvou zkřížených mečů, jste relativními boháči? Vlastníte totiž pravý míšenský porcelán, v Evropě nejstarší. Právě oslavil 300 let vzniku, rok 1709.
- v roce 1929 začala světová hospodářská krize, která prorostla jako ničivá houba veřejným i soukromým životem lidí. Letos, přesně po osmdesáti letech, je tu znova. Národohospodáři ji charakterizují jako „krizi z nadbytku“. Všeho je totiž dost, ale nejsou peníze. A peníze nejsou proto, že není práce. Příští rok prý bude nejhorší. Pak se „odrazíme od dna“. Tak uvidíme.
- v roce 1969, před pouhými 40 lety, vznikl internet (v té době se nazýval ARPANET) jako výzkumný projekt Ministerstva obrany USA, jehož cílem bylo propojit všechny počítače v této zemi do jedné sítě. Dnes už si „to“ bez internetu jen těžko dokážeme představit.
- v roce 1889 spáchal sebevraždu korunní princ syn císaře Františka Josefa I. a jeho ženy Alžběty zvané Sissi. Princ Rudolf byl vzdělaný rebel a rozporuplná osobnost. Těžko říci, jaká bolest jej přinutila sáhnout si spolu s mladičkou Mary Vetserovou na život. Kdo ví, jak by se vyvíjely dějiny, kdyby se ujal vlády.
- roku 479 zemřel filozof Konfucius jenž snil o světě, kterému bude vévodit inteligence, pravdomluvnost, spravedlivost, čestnost, poctivost, věrnost a upřímnost. Že by utopie? Velký myslitel si vážil vzácného kamene, nefritu. Tento zelený nerost tvrdší než ocel, výjimečný, tajemný a nesmírně krásný, prý chrání svého majitele před smůlou a neduhy, ostří jeho důvtip a zaručí mu štěstí a lásku. A proč o nefritu píšou? Bude co nevidět Šťedrá den a možná se vám hodí v poslední chvíli tip na dárek, který je „malým zázrakem.“ K dostání jsou opravdu krásné maličké přívěsky, nepříliš drahé, kterým se říká „vějířové“, protože byly původně zavěšovány k dámským i pánským čínským vějířům. Tyhle přívěsky se „pro štěstí“ dají nosit zavěšené na šňůrce kolem krku, v peněžence, nebo jen tak v kapse. Možná, že jste už viděli i nefritové kotoučky s otvorem uvnitř. Je to tradiční čínský symbol nebes „pi“. Také ten by svou čistou jednoduchou exotickou krásou mohl udělat pod stromečkem radost. Poptejte se, určitě nebudete zklamáni.
- v roce 1919 zemřel v nedaleké Sazené místní rodák, malíř František Slabý, žák Julia Mařáka. Je znám jako skvělý ilustrátor (např. Kytice K.J.Erbena). Namaloval oponu pro sazenské ochotníky, která je monumentálním panoramatem jeho rodné obce. My pro vás přetiskujeme obraz „Na žních“, jehož pozadí tvoří památná hora Říp.

Poděkování:

- panu Kříčkovi za zapůjčení rodinných dokumentů (výminěk) a nákres dispozice bývalé hospody u Bendů
- panu Petrášovi za knihy a časopisy do knihovny
- paní Reicheltové a paní Škabrahové za knížky do knihovny
- paní Bubeníčkové za zapůjčení dobových rodinných fotografií a časopis Vlasta do knihovny
- paní Černé ze Sluštic za rodokmen rodiny Švehlů a protektorátní rodinné dokumenty
- panu Uhrovi, kronikáři z Vraňan, za místní zpravodaj – je k nahlédnutí v ledčické knihovně
- panu Marsovi za pestré, věcné a kultivované čtení ve Spomyšelských aktualitách (jsou k dispozici v naší knihovně)
- panu Sršňovi za historické zemědělské stroje a nástroje do budoucího muzea
- panu Bártlovi za finanční dar pro novou hasičskou jednotku
- panům Drábkovi a Postráneckému za včasné a kvalitní práce v knihovně
- paní Floriánové za vlnu a včelí plásty
- paní Fafejtové za hůlky pro mažoretky
- paní Polmové za pletené šálky pro mažoretky
- paní Bušilové za zapůjčení panny na provedené resuscitace
- paní Tomáškové za vedení kursu suché vazby
- paní Srbové za napečení vánočního pečiva
- slečně Novotné za sbormistrovskou práci v Ledčickém příležitostném sboru
- paní Stehlíkové za pomoc při pečení vánočního cukroví
- paní Živné a paní Chmelové za stálé sponzorství místních dětí
- pánům Vernerovi, Hýblovi, Michovskému a Salačovi za finanční dar
- paní Králové ze Břizy za zapůjčení rukodělných výrobků na vánoční výstavu
- místním hasičům, pánům Mládkovi, Drábkovi, Královi, Michovskému, Kacíkovi a Petrákovi, za činnost v JSDH
- panu Novotnému z Veltrus za DVD z otevření Naučné stezky
- paní Hudcové z Neratovic za textilie pro výtvarné práce KUKu
- paní Davidové z Kralup n.V. za nejen odborné, ale i velmi příjemné vedení keramického kroužku
- všem nejmenovaným za obětavou pomoc a čas při přípravách ledčického adventu

Vyhodnocení výtvarné soutěže

Jak si jistě pamatujete, v minulých Ledčických novinkách byla vyhlášena soutěž ke 400. výročí úmrtí významné osobnosti židovské Prahy, rabína Jehudy Levy ben Becalela, známého jako rabi Löw, nebo také pod přezdívkou Maharal.

Soutěže se zúčastnili: Adélka Derynková, Tereza Bušilová, Denisa Fafejtová, Martina Sypecká, Dominik Jansa a Michal Šindelář. Obrázky byly krásné, takže všichni „malíři“ byli odměněni stejnými drobnými dárky. Jejich zajímavé dílo je vystaveno spolu s vánoční výstavou na evangelické faře. Dětem děkujeme a blahopřejeme. Věříme, že se zúčastní i příštích soutěží.

Oprava

Velmi se omlouvám za chybu, kterou nezpůsobil tiskářský šotek, ale moje nepozornost. V minulém čísle Ledčických novinek na straně deset jsem se „sekla“ o celý měsíc hned v úvodní větě článku „Řádilo u nás tornádo“. Ta šílená větrná bouřka se pochopitelně Ledčicemi nepřejela 17. září, ale 17. srpna. Ještě, že si té nehoráznosti všiml spomyšelský pan Jaroslav Marsa. Jemu patří dík za upozornění a vám všem moje omluva.